

[Dagmar Andreassen.]

tatet af denne politik fra mejerisektorens side nok bare et spørgsmål om kvalitet og pris i forhold til hinanden. De produkter, der kommer på markedet, er det, de udgiver sig for, og vi dør jo sådan set ikke af de produkter, der ikke kommer frem, selv om de kunne være mere eftertragtede end dem, vi får.

Men inden for hele mejerisektoren er det faktisk lidt anderledes. Jeg har før troet, at det værste ved tilsætning af kemikalier, hvor jeg stort set er enig med fru Tove Lindbo Larsen i hendes udtalelser, var selv deres eventuelle — jeg siger eventuelle, for vi ved for lidt om det — uheldige indflydelse på den menneskelige organisme, dvs. en forurening af vore levnedsmidler. Men i dag er jeg nu kommet til det resultat, at kemikalierne og tilsætningsstoffernes evne til at tilsøre, hvad vi spiser, i grunden er langt farligere.

Det har for mig været en temmelig chokerende oplysning, at vi bliver mere og mere fejler næret i Danmark. En af de tidligere talere har været inde på det: kaloriebehovet går ned, fordi vi har mindre fysisk arbejde, og hvis vi så indtager uændret kaloriemængde, bliver vi for fede, og hvis ikke vi gør det, løber vi risikoen for, at vor ernæring bliver forkert — og det er den blevet set ud fra en gennemsnitsbetragtning. Efter de tal, jeg har fået oplyst, er det ikke 40 pct. af sit kalorieforbrug, danskerne dækker gennem fedt, men 45 pct., og det skal ned til 32 pct., 25 pct., et eller andet sted, jeg ved det ikke præcis; det eneste, ernæringsfysiologerne er enige om, er, at det skal ned. Gennemsnitsdanskere spiser 50 kg sukker om året, og det er alt for meget. Og så skal vi huske, at for hver eneste dansker, der ernæres rigtigt, findes der en dansker, der ernæres endnu mere forkert, end disse tal er udtryk for.

Nogle vil sige: hvad har det med levnedsmiddellovgivningen at gøre? Sammenhængen er jo ikke umiddelbart indlysende, men det er sådan, at de færreste vil tro, at de spiser så meget fedt, de aner nemlig ikke, hvor de får det. Det er de færreste, der ved, at 87 pct. af kalorieindholdet i kødpølser, spegepølser og almindelige bayerske pølser er fedtkalorier, og det bør selvfølgelig deklareres. Men selv om forbrugerne vidste det,

er det et spørgsmål, om det ville ændre ret meget; en pølse er et nemt måltid. Det bliver mere og mere aktuelt, at vi tager op til debat, om vi bør påbyde, at f. eks. en bayersk pølse, der ved en pølsevogn og i en kantine indtages som et selvstændigt måltid, har en ernæringsrigtig sammensætning.

Det var i øvrigt indeholdt i det forslag til folketingsbeslutning, som socialdemokratiet fremsatte sidste vinter, som punkt 1, at der skulle være faste normer for kvalitetskrav til varerne såvel efter sundhedsmæssige som efter ernæringsmæssige hensyn. Jeg har tidligere været modstander af, at vi skulle lovgive om disse ting, men hvis vi vil interessere os mere for det forebyggende i sygdomsbehandling, må vi overveje at gå den vej. Jeg har for lang tid siden affundet mig med, at vi sætter vitaminer til margarine og til brød, og jeg er ikke længere i tvivl om, at det har været med til at hæve sundhedstilstanden i den danske befolkning i al almindelighed.

Men her må økonomi- og budgetministeren imødesee et voldsomt modsætningsforhold mellem landbrugs- og forbrugerinteresser; her er et af de steder, hvor det vil ramle sammen. Det er nemlig sådan, at når USA og England har købt det af vore grise, som de vil have, så er der et fedtoverskud tilbage både i form af stribet flæsk og af afskæringsfedt, og det er meget dårlig økonomi ud fra et helhedssynspunkt, at vi æder os ud af denne fedtpukkel. Fejler næring og deraf følgende lidelser tynger både på socialministerens og indenrigsministerens budgetter og skaber behov for både sygehuspladser og plejehjemspladser og skaber utilpashed og surhed, der ikke er let at omsætte i penge.

Jeg håber, at jeg med disse eksempler har kunnet begrunde, at vi må have en forenklet, centraliseret lovgivning, hvor forbrugerinteresserne kommer i højsædet, og samlet i ét ministerium. Det har jo også hele tiden været socialdemokratiets opfattelse. Som tidligere omtalt stod det i punkt 8, men også i indledningen til det forslag til folketingsbeslutning om levnedsmiddellov, der blev fremsat sidste år, stod der, at levnedsmidler samles i én lov og under én styrelse. Det var sidste vinter, men der er nyt fra socialdemokratiet af nyere dato. I 4 års programmet står der, at levnedsmiddellov-